

— Voi, scenariștii, credeți că puteți să veniți cu un nou elan? a întrebat Stahr, destul de amabil. Sau ar trebui să încerc cu alții noi?

— Mi-ar plăcea să mai încerc o dată, a spus Wylie.

— Și tu, Rose?

Rose a dat scurt din cap.

— Ce crezi despre fată? a întrebat Stahr.

— Păi – bineînțeles, eu sînt de partea ei.

— Mai bine ai lăsa-o baltă, a spus Stahr pe un ton de avertisment. Zece milioane de americani ar dezaproba-o pe fata aia, dacă ar apărea pe ecran. Avem o oră și douăzeci și cinci de minute pe ecran – dacă voi arătați o femeie care îi e necredincioasă unui bărbat o treime din acest timp, atunci lăsați impresia că e pe o treime curvă.

— E un procent mare? a întrebat Rose glumeț.

Au rîs cu toții.

— Pentru mine da, a spus Stahr gînditor, chiar și dacă n-ar fi vorba de cenzură. Dacă vreți să-i scrieți pe frunte că e curvă, foarte bine, dar asta e altă poveste. Nu e povestea aceasta. Aceasta este o viitoare soție și mamă. Și totuși – și totuși...

A arătat cu creionul spre Wylie White.

— ...filmul are în el la fel de multă pasiune ca Oscarul ăsta de pe biroul meu.

— Ce naiba! a spus Wylie. Fata e plină de pasiune. Păi, se duce la...

— E destul de ușuratică, a spus Stahr, dar asta e tot. Există o scenă care e mai bună

decît tot ce ați croșetat voi și pe aceea nu ați băgat-o. Cînd ea încearcă să-și omoare timpul schimbîndu-și ceasul.

— Nu părea potrivită, s-a scuzat Wylie.

— Acum, a spus Stahr, eu am vreo cincizeci de idei. O s-o chem de domnișoara Doolan.

A apăsat pe buton.

— ...și dacă e ceva ce nu înțelegeți, spuneți-mi...

Domnișoara Doolan s-a strecurat înăuntru aproape imperceptibil. Stahr a început, măsurînd încăperea cu pas iute. În primul rînd, voia să le spună ce fel de fată e ea – ce fel de fată voia el să fie. Era o fată perfectă, cu cîteva mici defecte, ca în scenariu, dar o fată perfectă nu pentru că publicul o voia astfel, ci pentru că acesta era tipul de fată pe care el, Stahr, voia să-l vadă în genul acesta de film. Era clar? Nu era un personaj de rutină. Ea reprezenta sănătatea, vitalitatea, ambiția și dragostea. Singurul lucru care dădea importanță scenariului era situația în care se găsea fata. Ea devenea bîntuită de un secret care afecta foarte multe vieți. Exista o cale dreaptă și o cale greșită – la început nu era clar care e una și care e cealaltă, dar atunci cînd devenea clar, ea alegea imediat. Așa era acest tip de poveste – zveltă, curată și strălucitoare. Fără îndoială.

— Ea nu a auzit niciodată expresia probleme de muncă, a spus Stahr cu un oftat. E posibil să trăiască în 1929. Este clar ce fel de fată vreau?

— Foarte clar, Monroe.

— Acum, în legătură cu ce face ea, a spus Stahr. Tot timpul, în fiecare moment în care e pe ecran, sub ochii noștri, ea vrea să se culce cu Ken Willard. E clar, Wylie?

— Extrem de clar.

— Orice face ea, e ca să se culce cu Ken Willard. Dacă merge pe stradă, atunci merge ca să se culce cu Ken Willard, dacă mănîncă, e ca să aibă putere să se culce cu Ken Willard. *Dar* în nici un moment să nu lăsați impresia că ea s-ar gîndi măcar să se culce cu Ken Willard, dacă legătura lor nu e oficializată. Mi-e rușine să vă spun lucrurile acestea de grădiniță, dar cumva ele s-au pierdut din poveste.

Stahr a deschis scenariul și a început să îl revizuiască pagină cu pagină. Notițele domnișoarei Doolan aveau să fie tipărite în cinci exemplare și înmîinate tuturor, dar Rose Meloney își luase propriile note. Broaca și-a dus mîna la ochii pe jumătate închiși – își amintea de vremurile cînd „un regizor însemna ceva aici“, cînd scenariștii erau comici sau reporteri tineri, pasionați și rușinoși, îmbibați cu whisky – un regizor era totul pe vremea aceea. Nici un supervizor – nici un Stahr.

Broaca a tresărit, complet treaz, atunci cînd și-a auzit numele.

— Ar fi frumos, John, dacă ai putea să-l pui pe băiat pe un acoperiș înclinat, să-l lași să se plimbe pe acolo și să stai cu camera pe el. Ai putea obține o senzație frumoasă – nu pericol, nu suspans, nici o sugestie de nici un fel – un băiat care se plimbă pe acoperiș dimineața.

Broaca s-a străduit să redevină prezent.

— Bine, a spus el. Doar un element de risc.

— Nu neapărat, a spus Stahr. Băiatul nu e pe punctul de a cădea de pe acoperiș. Treci cu el în următoarea scenă.

— Prin fereastră, a sugerat Rose Meloney. Ar putea sări pe fereastra surorii sale.

— E o tranziție bună, a spus Stahr. Direct în scena jurnalului.

Broaca era acum complet treaz.

— O să-l filmez de jos, a spus el. Doar un cadru fix, de la o anumită distanță – îl las să se îndepărteze de cameră. Nu îl urmez. Îl iau într-un cadru apropiat și îl las să se îndepărteze din nou. Nici nu îi dau atenție lui, ci doar contrastului cu acoperișul și cerul întreg.

Lui Broaca îi plăcea cadrul – era un cadru artistic pe care acum nu îl mai întâlneai la tot pasul. Ar putea folosi o macara – pînă la urmă, ar fi mai ieftin decît să construiască acoperișul pe pămînt, cu un cer procesat. Asta era una din chestiile lui Stahr – singura limită era cerul propriu-zis. Lucrase prea mult cu evrei ca să creadă legendele că sînt zgîrciți.

— În a treia secvență pune-l să-l lovească pe preot, a spus Stahr.

— Ce! a strigat Wylie. Și să ni-i punem în cap pe catolici?

— Am vorbit cu Joe Breen. Preoții au fost loviți. Nu o să se reflecte asupra lor.

Vocea lui liniștită continuă să vorbească – se opri brusc atunci cînd domnișoara Doolan se uită rapid spre ceas.

— E prea mult de făcut pînă luni? l-a întrebat el pe Wylie.

Wylie a privit spre Rose și ea s-a uitat înapoi spre el, dar nici măcar nu s-a deranjat să dea din cap. El a văzut cum weekendul lor era dat peste cap, dar acum era un alt bărbat decît atunci cînd intrase în birou. Cînd ești plătit cu 1 500 de dolari pe săptămîină, munca neprevăzută e un lucru de la care nu te dai înapoi, cu atît mai puțin cînd filmul tău e amenințat. Wylie eșuase ca scenarist independent din cauză că nu îi păsa, dar aici era Stahr căruia să îi pese pentru ei toți. Efectul nu urma să treacă nici cînd avea să iasă din birou – și nici oriunde altundeva în perimetrul studiourilor. Simțea o mare hotărîre. Amestecul de bun-simț, sensibilitate înțeleaptă, ingenuitate teatrală și o anumită concepție pe jumătate naivă asupra binelui comun pe care Stahr tocmai îl enunțase cu voce tare îl inspira să-și facă partea lui, să își ducă blocul de piatră la locul lui, chiar dacă efortul era condamnat dinainte, iar rezultatul – monoton ca o piramidă.

Rose Meloney privea pe fereastră șirul de oameni care se îndrepta spre cantină. Ea urma să își ia prînzul în biroul ei și să croșeteze puțin, dacă tot avea ocazia. La unu și un sfert venea bărbatul cu parfumul franțuzesc trecut ilegal peste granița mexicană. Nu comitea un păcat – era ca și cu prohibiția.

Broaca se uita cum se gudură Rienmund pe lîngă Stahr. Simțea că Rienmund avea să avanseze – dar nu încă. Primea 750 pe săptămîină

pentru autoritatea lui parțială asupra regizorilor, scenariștilor și vedetelor care câștigau mult mai mult. Purta pantofi englezești ieftini, pe care și-i cumpărase de lângă Beverly Wilshire, iar Broaca spera că îl rod, dar în curînd avea să-și comande pantofii la Peal și să renunțe la pălăriuța lui verde de munte, cu pană. Broaca era cu ani de zile în fața lui. Avea un palmares bun în acest război, dar nu se mai simțise niciodată cu adevărat el însuși după ce îi permisesese lui Ike Franklin să îl plesnească peste față.

În încăpere era fum și, în spatele acestuia, în spatele biroului său mare, Stahr se retrăgea tot mai mult, cît mai politicos posibil, încă ascultînd ce zice Rienmund, apoi domnișoara Doolan. Conferința se terminase.

— Am vreun mesaj?

— A sunat domnul Robinson, a spus domnișoara Doolan, în timp ce Stahr pornea spre cantină. Una dintre femei i-a spus cum o cheamă, dar a uitat – crede că era Smith sau Brown sau Jones.

— Asta e foarte util.

— Și își amintește că a spus că tocmai s-a mutat în Los Angeles.

— Eu îmi amintesc că avea o curea argintie, a spus Stahr, cu stele decupate în ea.

— Încă încerc să aflu mai multe despre Pete Zavras. Am vorbit cu soția lui.

— Ce-a spus?